

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΑΣ

Συντάττειν τον τόν Υπουργόν της Παιδείας ως τό κατ' έξοχήν παιδικόν περιοδικόν संगγρομμια, άληθείας παρασχόν εις τήν ζώον ημών διαφύσεια και υπό του Οικουμενικού Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ως άνάγνωσμα άριστον και χρησιμώτατον εις τους παίδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ : Έτησία. δρ. 35. Έξώτην δρ. 19. Τομήτων δρ. 10.
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ : Αιχάντου Γρ. Α. 50. Άγ. υλίας, Κόπρου και λοιπών Άποικιών αλλίνα 10. Άμεση δόλλρ. 4. Λοιπών χωρών φράγμα Γαλλικά 25. Έξώτηνοι και Τετήμηνοι άναλόγως.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ, 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΣΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Άρχίζει τήν 1ην Δεκεμβρίου, άλλ' αλ συνδραμαί άρχίζον τήν 1η οκτουβήτου μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Όδός Εδριπίδου δρ. 38, παρὰ τό Βαρεβάκειον

Περίοδος Β' - Τόμος 30ος

Έν Άθήναις, 7 Ιανουαρίου 1923

Έτος 48ον - Άριθ. 6

Η ΜΙΚΡΗ ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ

(Μυθιστόρημα υπό MARIE GIRARDET)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 5' (Συνέχεια)

Στό διαπλανό λιθάδι, άκουγόταν κουδοβόνια. Στό δροσερό γρασιδι έβρασε ένα κοπάδι άγελάδων. Άλλες ήταν πλαγιασμένες κι ένώ άναμασούσαν, έτρωγαν τή χλόη όση μπορούσαν να φτάσουν και κρατούσαν τό άνέκφραστο βλέμμα τους καρφωμένο στόν όρίζοντα. Άλλες περπατούσαν διαρκώς, άλλαζαν θέση.

Διγάνι άπόμωρα, ένας θαυμάσιος ταβρός, με τά ροσοβόνια τεντωμένα, άνάσαινε τόν άνοιξιάντικον άέρα, σήκωνε τό πελώριο κεφάλι του κι έδιωχνε με τήν ούρά του εις ένοχλητικές μόγες.

Ή κορία Ροζμόντ, που δέν ήταν ποδό γενναία, έβαλε τίς φωνές :

— Κορίτσια !.. κορίτσια ! μήν τρέχετε... μείνετε κοντά μου. Κοιτάξτε αυτόν τόν πελώριο ταβρό ! Νά γυρίσουμε, μα όχι βιαστικά. Γιατί, αν τρέξουμε, θα μάς κωνηγήσει... Ζίνα, ή Μεγαλειότης σου άς μου δώση τό χέρι.

Κι ή κορία Ροζμόντ έτρεμε άπτό φόβο.

Μά έβρουμε πως ή «Μεγαλειότης» κάθε άλλο ήταν παρὰ ύπάκοη.

Έβαλε τά γέλια :

— Θαρρείτε πως φοβάμαι έγώ, κορία Ροζμόντ ; Τώρα θα ιδήτε αν ή βασίλισσα της Βαλκανίας έβρει τι θα πη φόβος !

Και πριν ή κορία της τιμής προφθάση να τήν κρατήσει, ή μικρή προχώρησε προς τόν ταβρό.

— Μεγαλειότηα ! Μεγαλειότηα ! φώναξε μ' άπελπισία ή κορία Ροζμόντ.

Πηδηχτή κι έλαφροδρα, ή μικρή βασίλισσα ειχε φτάσει ως τό μέρος που στεκόταν τό ζφο.

Τι ιδέα της ειχε καταβή ;

Μάριψε τήν άκρη της φόβου της, σταθήκε άντίκρου στόν ταβρό και τοδ έκαμει μιά ευθεσία ερθερόντζα.

Τό ζφο έδίστασε μιά στιγμή μπροστά στ' άγνωστο κοριτσάκι που άφηφεύος έτσι τή δόναμή του.

Άρχισε να ξόνη τή γή με τήν όπλή του, τό μάτι του έβγαλε μιά φλόγα...

Άραγε θα της έδειχνε ότι δέν μπορεί κανείς να καταφρονή άτιμώρητα τήν όλική δόναμη ;

Τώρα ή Ζίνα φοβήθηκε. Ό ταβρός φαινόταν πολύ άπειλητικός. Έπρεπε να τό στρίψη.

Άρχισε να φεύγη σιγά-σιγά και ήρεμα, συγκρατώντας τόν έαυτό της : μα γρήγορα τήν κορίτσια ό φόβος και έβγαλε στα πόδια.

Ή βία της τήν έβλαψε. Ό ταβρός, καθώς ειδα να κινηται ή άσπρη φόβουσα, έωρησε έξοπίσω της.

Ή Ζίνα βγάξει μιά φωνή και τρέχει ότο μπορεί. Μά ξαφνικά σκουντάρεται σ' ένα στόλο, χάνει τήν ίσοροπία και γέφτει φαρδιά-πλατιά πάνω στη χλόη.

Τότε ή άμοιρη κλείνει τά μάτια. Πολύ κοντά της άκούει τά βαρειά δημάτα τοδ ταβρού να τρέχουν γυργά.

Τότε άπ' τά βάθη της μνήμης της, άνέβηκε κάτι που ειχε κάποτε άκούσει : ότι αν τόχη να σε κωνηγή έν

Ή Ζίνα, βλέποντας τά παιδια του λαού... (Σελ. 34, στ. 6').

άγριο ζφο και μείνετε όλοτελ' ασάλευτος, κινδονοβείς λιγότερο.

Μένει λοιπόν άζάλιστη και, με τά μάτια κλειστά, περιμένει.

Ό ταβρός πλησιάζει... ή μικρή βασίλισσα νοιώθει πάνω στο πρόσωπό της τό καυτό του χνώτο να βγαίνη άπ' τά πλατεία του ροσοβόνια.

Μυρίζεται τή Ζίνα, κάνει ένα-δουδ βόλτες γύρω της, όπως ή γάτα όταν παίξει με τό πονεϊκι, ότερ' άκουμπά τό χαρό του πέλιμ πάνω στο σωματάκι της...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ'

Ήπειλή κατοκομεταχρηστικη τή βασίλισσά του

Ή Ζίνα κωνιόταν κάτω άπ' τό φοβαρό αυτό δάρος. Ένόμιζε πως ή τελευτία της στιγμή ειχε φτάσει. Ή καρδιά της χτοπεδσε δονατά, μα έβαλε δλη της τή θέληση να μ ή σαλέψη καθόλου.

Σαν σε ό'ιστρο, άκουγε τίς φωνές της κορίας Ροζμόντ και τών δουδ κοριτσιών.

Οί φωνές της τράβηξαν τίλος τήν προσοχή τοδ γελαδάρη. Δουδ λόγια του έφρασαν : ό ταίρος γνώρισε άμέτως

Ήταν ένας Ούγγρος με χωντά μουστάκια... (Σελ. 34, στ. α')

τόν άφέντη του, άφισε τή λεία του και τόν άκολούθησε.

Τότε ή Ζίνα, με τή βοήθεια της κυρίας της τριπής, σηκώθηκε όρθή. Μά τέτοιες συγκινήσεις δέν περνούν τόσο άπλά: Όλα γύρω της έχόρευαν. Άφισα ένα βαθύ άναστεναγμό και λιποθύμησε.

Η κυρία Ροζμόντ και τά δύο κορίτσια έφραξαν, να τις δώσουν τις πρώτες βοήθειες. Έδραξαν τά μαντηλάκια τους σε μία δροσερή πηγή που κυλούσε εκεί-κοντά και έβραλαν στό χλωμό μέτωπο της Ζίνας.

Σιγά-σιγά ή μικρή βασίλισσα ξαναρχόταν στόν έαυτό της. Μά της ήταν άδύνατο νά κινή περής τόν δρόμο πού, λίγες στιγμές πρωτότερο, είχε τόσο χαρούμενα περάσει.

Θέλησε νά δοκιμάση. Μά ύστερ' άπό λίγα θήματα, κατάλαβε πως τά γόνατά της έτρεμαν και δέν έννοοσαν νά τήν άπακούσουν.

Έστειλαν στό παλάτι ένα παιδάκι της έξοχής ν' αναγγείλη τόν νέο.

Καθώς φαντάζεται πόση ούγχυση προξένησε στό παλάτι αούτή ή άγγελία.

Άμέσως ή αντιβασίλιας πρόσταξεί κι' έξεψαν τά πιδ πειθήνια άλογα στό πιδ γερό άμάξι τών βασιλικών σταβλων. Μπήκε μέσζ μαζί με τήν πριγκίπισσα Βαλεντίνα κι' ή άμαξιάς έλαβε διαταγή νά κινήση με καλπασμό.

Ο δρόμος τούς έφάνηκε μακρός, μά οι φόβοι τους διαλύθηκαν όταν είδαν τήν ήρωίδα μας νά κάθεται στόν ήσυχιο μιάς θελανιδιάς και νά συζητή ήσοχα με τις φίλες της.

Η Ζίνα έξόφλησε με μία νόχτα πρεστού. Τήν άλλη μέρα ήταν στό πόδι μά όρκισθη, λιγάκι άργά, νά μ'ήν ξανακάνη ρεβερέντζες εκεί πού δέν χροιάζονταν.

Αούτη ή περιπέτεια θάβαζε άραγε μωαλό στό τρελλό κεφαλάκι της;

Όσοσο παντού είχε διαδοή ή φήμη ότι ή μικρή βασίλισσα είχε διατρέξει σοδαρό κίνδυνο. Άλλοι άπλοποιόσαν τόν έπισιόδιο, άλλοι τόν έξόγκωναν. Μερικοί μάάλιστα εδφάνταστοι έλεγαν πως κάποιο «τέρας» λίγο έλειψε νά καταβροχθίση τή βασίλισσα!

Αούτο έδωάε άφορμή σε μεγάλες εκδηλώσεις άγάπης γιά τή Ζίνα. Όλη μέρα, έξώ άπ' τόν παλάτι ήταν μαζεμένα πεκνά αλήθη, πού ζητούσαν νά τήν ίδουν.

Η περιπέτεια αύξησε τή δημοφιλία της.

Κάποιος έρριξε μία ιδέα: νά θανατώσουν τόν ταύρο πού είχε άσεδήσει τή βασίλισσα!

Η Ζίνα δέ βαστοόσε βέβαια καμμιά μνησικακία. Μά ή λαϊκή έπιθυμία έπρεπε νά ικανοποιηθή. Τόν ύπουργικό

συμβούλιο λοιπόν έξγαλε άπόφασή, ό-πογγραμμένη άπ' όλα τά μέλη του, πού καταδικάζει σε θάνατο τόν κακόμοιρο τόν ζωο, «έπειδή κακομεταχειρίσθησε τή βασίλισσά του. Κι' ή άσεβής ταύρος όδηγήθηκε στό σφαγεία.

Μά αούτ' μόνο δέν ήταν άρκείο: τή θανατική έατέλεση άκολούθησε μεγάλη γιορτή.

Μία διαδήλωση περνούσε άπ' τούς δρόμους με σημαίες και όργανα. Μπροστά-μπροστά κρατούσαν τόν κεφάλι του ταύρου κατασταλισμένο με λουλούδια και γιρλάντες. Τόχαν βάλει πάνω σ' ένα φορείο, πού τόν βαστούσαν είκοσι άντρες ντυμένοι σε ρωμαίοι μονομάχοι.

«Με τόν δάκτυλο στό χέλιη, έδειχνε στις φίλες της...» (Σελ. 34, στ. β')

Τότερα έρχόταν ένα έρμα, ρωμαϊκής εποχής κι' αούτό, ύπου είχαν καθήσει ή Ζίνα, ή Κάρολα κι' ή Μίλλο. Ω-ραιότερο θέαμα δέ μπορούσε νά γίνη: ή μικρή βασίλισσα χαιρετούσε θεξιά, άκιστερα, νερούτας φίλικά σ' όλους όσους έγνώριζε. Ο ένθουσιασμός ήταν άπερίγραπτος κι' ή χαρά της Ζίνας ζωηρότατη πού τήν άγαπούσαν όλοι, μεγάλοι και μικροί.

Δέν άκουγες παρά ζήτω. Καμμιά άνειθετη φωνή δέν χάλαζε τόν ένθουσιασμό. Άν θροσκόσαν κινείες φθονερός ή εοσαρραστημένος νά μιλήση, ό λαός όλόκληρος θά τόν έκανε νά τόν πληρώση άκριδιά.

Πίσω άπ' τόν βασιλικό άρμα, κινούσε τόν θαυμασμό ή αντιβασίλιας πάνω στό καστανό του άλογο. Τότερα έρχόταν πλήθος όλόκληρο από σόλικούς, δ-παλλήλους κι' άξιωματικούς.

Όταν ή πομπή τελείωσε κι' ή Ζίνα γυρνούσε στό παλάτι, έφρασαν τόν σώμα του ίστορικού ταύρου σε μία πλατεία, ύπου οι χαζάπηδες τόν έκοψαν και

τόν μοίρασαν στός πιο φτωχούς. Τ-στερα όμως έσφαξαν άπειρά βράδια και πρόβια και μοίρασαν σ' όλον τόν κόσμο. Βιρέλια όλόκληρα κρατιού άδειάζαν κι' όλοι έφραγάν κι' ήπιαν, κείνο τόν βράδυ, στήν όγειά της βασίλισσάς τους.

Μόλις κατά τις τρεις τόν πρωί λιγό-σιψε κι' έξβυσε ό θόρυβος κι' ή όχλοβόη στός δρόμους.

Ένώ ή λαός διασκέδαζε με τόν δικό του τρόπο, στό παλάτι ήταν μεγάλη συγκέντρωση, χορός, τραγούδια, κιν-γινία.

Η μικρή βασίλισσα ήταν ή ψυχή της γιορτής. Όλοι της έδιναν συγχαρητήρια κι' έπαίνους. Διηγήθηκε χίλιες φορές τήν περιπέτεια της και στό τέλος πιά ένόμιζε πως ήταν αληθινή ήρωίδα, ένφ' μία χωριατοπούλα, σε τέτοια περίσταση, δέ θάχε τίποτε παραπάνω άπό ένα γερό μάλωμα...

Άργά πήγε στό δωμάτιό της, κουρτισμένη με γεμάτη έντροχία. Άποκοιμήθηκε με πλήρη έμπιστοσύνη στήν άγάπη τών όπτηκόν της, ένφ' τ' αούτιά της έβρούζαν άκέρμη άπό τα έγκώμια και τις ζητωκραυγές.

Όσοσο, ποτέ δέν σκέφθηκε νά ξαναπάη έξοχικό περίπατο περής. Τώρα πιά έδραγνε μόνο καθάλλα ή μέσα σ' άμάξι. Κι' ή κόσμος έδλεπε τή Ζίνα νά όδηγή μόνη της δύο λεοκά «πόνευ», ζεγμένα, σ' ένα κομφοτάτο άμπέζακι, πού τόν φαιδρουναν εζτεπρα φροσάνια κι' οι άργυρές φωνούλες της Μίλλο και της Κάρολας.

(Έπεται συνέχεια)
ΜΙΧ. Δ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΓΙΑ ΚΑΠΟΙΟ ΦΙΛΟ ΠΟΙΗΤΗ

Άς πιούμε, φίλε, άπ' τών Μουσών τόν μωραμένο μέλι: Διόση εν' όρα άποθυμιάς και ξεχείλη ή κυψέλη. Μέο' απήν καθεδιά μας κελαϊδούν τ' άηδόνια ένός Άπριλη και ψήνει δίπλα άχόρτατη τά φλογερά μας χέλιη.

Πώς λαχταρά μας ή ψυχή νά ξανοιχτή, νά μάθη! Στόν έπικόν, στόν λυρικόν, στόν τραγικόν τά βάθη ψάχνει γιά νάβρει τόν λαμπρό και ποθεινό διαμάντι, ένός Αισχύλου τόνειρο και τή χαρά ένός Δάντη.

Μακριά μας νά τόν λαμπρό κι' εδλογημένο άστέρη! Μακριά μας νά οι άνθοτοπιές και νά τόν καλοκαίρι! Κι' ίσως κει ένα σκοτεινό και μαύρο μονοπάτι: φίλε, τόν χέρι σου ζητώ και τόν δικό μου κράτι.

ΙΩΑΝ. Μ. ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΠΟΥΛΟΣ

ΜΕΡΕΣ ΤΟΥ 190.

... Ο άχρυσόπαρμένος μύλος εν' έννοιτισμένος κάτω άπ' τόν πυροτέχνημα, τόν άσβεστο γαλίζω, τού όχτω-βράτικου ούρανο. Τόν καιράμι, οι ρενοτές μογιές πού βάφουν τις βάρκες, ή σανός, μαζί με τήν άνύσα της ύγρασίας πού εν' άφανη τώρα μέο' στήν άτμοσφαιρά, μά πού μεθαύριο θά γίνη ακατάπανστο νερό, μυρίζουν όλα μαζί άνακατεμμένα. Ανάμεσα στό ξερά κοιτάνια τού άχρυσου, είναι σπαρμένοι κόκκινοι σπόροι πιπεριάς πού δ άνεμοί τούς τινάζε τή νόχτα σε τή θάλασσα. Τό βριζύ-βράδυ, οι άρπαχτικές σταχολογήοτες, γοιές κουρταλι-σμένες, μαύρες σάν κοράκια, θάβρουν και σκεπ' ές, σκουρύνοντας ή μία τήν άλλη, θά χουφιάζουν τ' άνόφελα κο-τούνια με τά κοκκαλιάρικα χέρια τους...

Πλανιόμαστε στό μύλο άνάμεσα σε μία λιτανεία καταρτιών.

Τά ήγηρά μας βήματα τρίζουν ά-πάνω στό πέτραδάμα της ξεπλυμέ-νης άμμουδιάς, πού μυρίζει όδρες-όδρες τόσο ζωηρά, σάν νά καίγεται χαρτί. Ο άέρας τινάζει τούς ταντικοίς γα-κάδες μας, κι' άνάμεσα στό πέλαγος σαλπίζει τόν πανικό γιά τ' άσπρα πα-νάκια πού φτερουγίζουν στή θάλασσα, γιά τις βάρκες πού μπόσουσαν κοντά στις άκρογαλιές, γιά τά πομπικά κα-τάτρια πού δείχνουν τόν ούρανό, —σδ-τόν τόν άποχαιρετιστικό ούρανό, πού μας προξύνει φωτερός, άφαιρμένος.

Έδώ εν' ή μπανιέρα μας: τώρα πιά κάνουμε μπάνιο με τόν νού μας, σ' αούτά τά άλαφρόνερα κι' άλαφρό-χρώμα κ'μοια' κι' όμως θαρρείς νά-χούμε τή γεύση της πιερής τους άρ-μής στό λάουγγά μας. Μεθαύριο αυ-τές οι μπανιέρες θά ταξιδεύουν άπάνω στόν άφρό' τά σανίδι τους, όπου τότε τόν ζευγαρωτό μας βήμα άφήνει ένα ύπόκαφο ήχο, θά γίνον άφάντα κάτω άπ' τις πορτινες τοικυμίες κι' κει-πέ-ρα, στόν άλλο μύλο, τόν περμένο, τόν έρημο, τά πομπικά κύματα θά χτυπή-σουν ένα-ένα τις άρχαίες πέρες' κι' από μακρού, κι' από δώ-χάμω, θ' άκούωνται νά βουίζουν άμέτρητα «ζήτωων» και ύστερα ήουχία... και πάλι «ζήτωων», και πάλι ήουχία: οι φωνές τις φουρτιόνας' όλος ή γιάλς θάν' ένας άσπορος κενός πού κυματί-ζει τά κατάκλειστα σπιτάκια θάχουν, κάτω άπ' τόν χειμώνα, τήν πελιόνη όψη ένός προσώπου πού περιμένει ά-ξαφνο χτύπημα. Έδώ, άπ' τόν με-γάλο δρόμο πού προχωρούσαμε όλο-ένα, πού άπ' τόν μακρολόο αυλάκι πίνει ένα δοντινούλι με παραλυτικά κλάδια κ' ένα καλάμι δαχητικό, θά-ρχωνται συντροφιά, διωγμένες άπ' τόν βορριά, οι γυναίκες πού συνάζουν ξυ-

λαράκια, λουρίνια και χόρτα' θά τρέ-χουν πίσω άπ' τά όγκωμένα φουστά-νια τους, με τόν μαύρο μαντήλι τους άνεβαρμένο ως τόν ούμο. Τά στερνά λουλούδια, οι κίτριες άχαρες πάπα-ρούνες κι' οι μολόχες, φτυρωμένες στό χαλάσματα πού τρεμουλιάζουν άπ' τόν κρόο, γυμνές άπάνω στό κατόπι τους, —δία τά λουλούδια θά τά μαδήση ή χειμώνας άπάνω στό μεγάλο τέφο της θάλασσας.

Μόνο τήν τρικυμία δέ θά μπορέση νά μαδήση τ' άλιγότευτα κείνα της άνεμος κανείς δέν μπορεί νά τά μα-ράνη.

Άλήθεια, πιά, έρχεται ή χειμώνας. Μακρού, κάποια χωριατόπουλα, κα-βάλλα στό γι' ιδουράκια τους; μακραί-νουν, μία δράδα, άπάνω στόν περα-στικό καρρόδρομο, και τραγουδούν κινυώντας τά καλάμια τους' με τις ζετιές φωνές τους λές πως θέλουν νά ζεσταίνον τήν άτμοσφαιρά πού κρυώ-νει. Κι' άλλα παιδιά τραγουδάνε, κα-βαλλώντας τή μετάλλνη γέφυρα τού σιδηροδρόμου. Κι' ή άνεμος τραγου-δάει, μά τόν τραγούδι του έχει φαρυ-γιάδα...

Άλήθεια θά χειμωνιάση. Η γιαγιά χθές φόρεσε τόν μπλεξά της κι' έκουψε άπό κάτω τού τά χέρια της, πού μοιά-ζουν σε χέρια μέσο στό νερό. Η μαμά έβγαλε κάτω χειμωνιάτικο άπ' τόν τυ-ντάκι κ' ή κάμαρα μέθωσε από ναφθαλί-νη. Κι' ή μαμά μουρμούριζε σιγά-σιγά τόν τραγούδι, τόν παλιό τραγούδι, «ώ γλυκιά τή άνάμνησιν...» Ποιός ξέρει, θά τώλεγε ίσως γιά τή ναφθαλίνη...

Αντίκου μας περτή μία τράτα, σχι-ζοντας τά νερά, πού παίζουν με τις μαβιές άνταύγειες της δύσης.

«—Πρόοξες, πρόοξες!» «—Θά γίνης μουσκεμμά...» «—Έδώ, παιδί μου». «—Δόσε μου τόν χέρι σου...» «—Μα-μμά»... «—Πιάσε με καλά»... Γυμνές, άτινες, δειλές, σε μετανιωμένες, δι-στυχιικές σάν άμαρτωλές, χάνοντας οι φωνές μας κι' ή μικρός ξερός βήγας, ή τόσο παιδικός. Σ' αούτη τήν ήουχία, πού μας κάνει νά χάνουμε και νά όνειρευόμαστε, μόνο τόν νερό μιλάει, τρυφερά, χαιδευτικά, με τά βράχια και τις κουφάλες. Νά ή σπηλιά, πού στά-ζει άκέρια άπό μέσα' εκεί στό βά-θος, είναι μία φουόνα κόκκινη άπάνω στό πηγαινοερχόμενο νερό, σε στρογ-γυλό μεγάλο φλασμί άχιβάδες, κοχύ-λια, όστρακά, φύμα μελαγχολικά, τοσκ-μακόπειρες μ' αϊμάτινες φλέβες, κι-τρινωπές άλαφρόπειρες, ξεπλέονται γιά πάντα στόν άφώτιστο βυθό οι γλάροι θά κουρτιάζουν τή νόχτα και τά πυροφάνια θά τούς ξαφνιάζουν σέρνοντας τήν κλαμάρικη φλόγα τους άπάνω στό νερό κι' άναζητώντας άχι-νούς, καβούρια, χταπόδια. Άχ τί όμ-

μορφα βόισαλα, στρογγυλεμένα, κα-τάπρα σάν κείνα' κι' εκείνα τά σοκο-λατόχρωμα, σούρχειται νά τά πιπιλί-σης με τόν ούμο σου!

Άπ' τήν άλλη μεριά, στήν πεδιάδα, στό δρομάκια πού άλλοτε σάλευαν τά πρόοινα άρα ποσίτια, στόν άέρα, σκορ-πιέται μία κόκκινη μελαγχολία. Κάποιο θεόρατο φάσφογο άνάβει πίσω άπ' τόν όρζοντα και κοκκινίζει τόν ήλιο και κοκκινίζει τήν όρα. Κι' όσο γυρνούμε πιά πίσω, θαρρείς πως ένας άφρός, λιγοστό πανάκι, μικρό μαντηλάκι χω-ρισμού, κείει σάν λευκή τρεμουλιαστή φλόγα έτοιμώβωση στόν όρζοντα, και εις ένι ύστατο «άντιό» στό φθινό-πυρο πού φεύγει.

(Σάν Ζωή και σάν Όνειρο)
ΤΕΛΛΟΣ ΑΓΡΑΞ

ΑΝΕΛΠΙΣΤΗ ΛΥΣΗ
[Πρωτοχρονιάτικο διήγημα]

Ροδοκόκκινη, καλοψημένη, ή Βα-σλόπητά μας είχε τήν πιδ τμητική θίση στό τραπέζι, σωστή βασίλισσα της Πρωτοχρονιάτικης γιορτής. Γύρω της τ' άλλα φηγάσμα έμοιαζαν σάν σω-ματοφύλακές της, έτοιμοι νά κομμα-τιαστούν άπό τά μαχαίρια μας, νά καρφωθούν άπό τά πηροόνια μας και νά περάσουν στό στομάχια μας, πρώ-τα αούτά, και' κει νά κάνουν τήν τελευ-ταία ύποδοχή στό κομμάτια της πητ-τας πού θά τρώγαμε τελευταία...

Κανένας μας όμως δέν έπρόσεχε τά φαγιά, γιατί τις ματιές όλων μας τραβούσε σάν μαγνήτης ή Βασίλισσα τού τραπέζιου, πού έκτεές άπό εις νο-σσημάδες πού μάς ύποσώζονταν στό κομ-μάτια της, μάς έδινε και τήν κροφή έλπίδα, πως θά μάς τόχαινε ή άσημέ-νια δραχμή, ή κρομμμένη μέσα της: τόν γοφρι όλης της χρονιάς!

Τήν έπιθυμία γιά τόν έβρημα της δραχμής τήν έδιάβαζε ζωηρή στό μά-τια τών δύο μικρών κοριτσιών μου, πού ήταν τότε τόν ένα έννεα χρόνων και τόν άλλο έξη.

Όταν έφτασε ή στιγμή τού κοφι-ματος της πηττας, έγώ, σάν άρχηγός της οίκογενείας, είν έράβηξα κοντά μου κι' άρχισα με τόν μεγάλο μαχαίρι νά κόβω τρίγωνα κομμάτια, όνοματί-ζοντας καθένα με τή σερά τας: πρώ-τα τού Χριστού, ύστερα της Παναγίας, τ' Αη-Βασίλη, τού σπιτιού, της μά-νας μου, δικό μου, της γυνάικας μου και στό τέλος τών παιδιών μου... Μά τόν μαχαίρι, χωρίζοντας αούτά τά δύο τελευταία, βρήκε τή δραχμή όρθή, τή χτέπησε στήν περιφέρεια, τήν κατέβασε κάτω και τήν έρριξε στό τραπέζι: ύστε δέν έμεινε σε κανένα άπ' αούτά τά δύο κομμάτια.

—«Α! έμένα! έμένα!» φώναξαν τό-

τε και τα δυο κορίτσια μαζί κι' απλώσαν τα χέρια τους για τα την πάρουν. Η στιγμή ήταν δύσκολη. Θα είχαμε ασφαλώς φωνές, γκρινιές, μαλώματα, κλάματα, και το τραπέζι μας θα τελείωνε άσχημα ύστερα από τόσο καλή αρχή... Τότε σαν άστραπή μου πέρασε από το μυαλό η ιδέα να κόψω τη δραχμή στα δύο, σαν το σοφό Σολωμώντα, που έπρότεινε να χωρίσουν στη μέση το παιδί που το διαφιλονικούσαν δυο μαννάδες... Μά με πρόλαβε Άλλη, πιο άπληξ ιδέα. Και χτυπώντας το μαχαίρι, φώναζε δυνατά: «Σιωπή!». Έπειτα είπα σοβαρά απότομα τους άδελφάτους στίχους:

Παίρνει τη δραχμή το χέρι που κρατούσε το μαχαίρι και την έκανε να πέση απ' τών νομισμάτων τη μέση! και π'ηρα τη δραχμή και... την έβαλα στην τσέπη μου.

Όλοι γέλασαν ευχαριστημένοι και με πολλή όρεξη άρχισαν να τρώνε τα κομμάτια της πίτας, — ενώ οι μικρές μου κόρες έδειχναν με τα μάτια τους πως θαυμάζανε την ανέλιξη της λύσης που βρήκα, για να δωέω την άφορη ήνός άδελφικού μαλώματος...

ΠΑΝΑΓ. Δ. ΣΕΦΕΡΑΝΗΣ

ΑΘΗΝΑΙ ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΝΑ ΜΗ ΒΡΕΘΟΥ ΟΥΤΕ ΑΛΛΟΙ ΔΥΟ...

Αγαπητοί μου,

ΔΕΙΞΕ και σε μένα η Διάπλασις τα γράμματα των Αιγυπτίων εκείνων συνδρομητών της που παραπονούντο για την «ετραστία

διαφορά» της συνδρομής... Ξέρετε πόσα ήταν; Δυό! Της τρέφε να ιδώ μη τυχόν ήταν κι' άλλα, με δεν ήταν κανένα. Που θα πη, ότι μέσα σε χίλιους τόσους συνδρομητές που έχει η Διάπλασις στην Αίγυπτο, στην Κόπρο, στην Εθιοπία και στην Αμερική, δυο μόνο βρέθηκαν να της γράφουν τέτοιο παράπονο. Θέλετε να τ'αχουν—κι' άς μη το γράφουν,—άλλοι δυο, άλλοι πάντε, άλλοι δέκα; Δεν είναι τίποτα. Κι' όμως δεν μπορώ να σας πω πόσο μ' άλόπησαν εκείνα τα δυο γράμματα! Γιατί, όπως σας είπα κι' η Διάπλασις στην Αλληλογραφία, δεν είδα «αυτό» παρά την πρόσθεση, την προσκόθση από Έλληνοπαίδων να επωφεληθούν,— επειδή έτοχε να μόνουν μακριά, — από τη δυστοχία της Μητέρας τους, της Πατρίδας τους, της Ελλάδος! Αν ήταν ξένοι που

διαβάσουν ελληνικά και παίρνουν τη Διάπλασι για τη γλώσσα, — γιατί έχουμε και τέτοιους, — δεν θα μου έκανε καμμία εντύπωση. Θα εδ έβρισκα φυσικώτατο. Άλλ' από Έλληνες, από Έλληνοπούλα, από παιδιά μας τέτοιο δεν πράγματι περίμενα ποτέ!

Για να καταλάβετε και σεις πόσο κακή, απεινή, άδικη, άντιπατριωτική ήταν η σκέψη των δυο εκείνων, άρκει να σκεφθήτε το στο: 'Αντι να συγκινήσουν από την περιπέτεια της πατρίδας, από την πέωση της ελληνικής δραχμής που την επροκάλεσαν τόσες θύνη κές συμφορές' αντι να συλλογισθούν την οικονομική μας κατάσταση και να μά: βηθήσουν όπως θα μπορούσαν' άπεναντίας, λογάρισαν να στηρίχθουν 'ς αυτή, για να παίρνουν τη Διάπλασι σχαδόν χάρισμα! Γιατί αυτό έπρότειναν: να πληρώνουν σαν τους Έσωτερικούς 35 δραχμές και να προσθέτουν μόνο τη διαφορά των ταχυδρομικών. Μ' ένα σελίνι δηλαδή ή με δυο-τρια γρόσια να κάνουν τη δουλειά τους. Κι' άς πνιγώματε μεις, άς χανόμαστε. Πεντάρα πρσπάνω δεν δίνουν αυτοί οι κόριοι! Ο λόκος που χαιρείται στην άνεμοζάλη, έχει τοδλάχιστο τη δικιολογία ότι είναι λόκος και θέλει νάρπαξη πρόβατα, άλλόφυλα και ξένα. Αδτοι όμως, οι Έλληνες, τι δικιολογία μπορούν να έχουν; Γι' αυτό είπα πως από Έλληνες δεν περίμενα τέτοιο πράγμα ποτέ!

Η Διάπλασις σας έζήτησε την οικονομική άποψη του ζητήματος. Σας είπα πως ήταν άδύνατο να έζηή άναλόγως ή συνδρομή του Έσωτερικού' σας έδειξε πως την εποχή του πολέμου, όταν η ελληνική δραχμή ήταν δφωμένη, οι φίλοι μας του Έξωτερικού έπλήρωναν, με το νόμισμα του τόπου τους, δυο σχεδόν και σήμερα με την αύξησι της συνδρομής' και τέλος έπρόσθεσε ότι μ' αυτό το συνδυασμό προσπαθεί σήμερα να φέρη το ίσοζύγιο, γιατί από τη συνδρομή των Έσωτερικών έχει ζημία, που με τη ζήμιαυτό τους τη σκεπάζουν οι Έξωτερικοί. Αδτά λοιπόν τα ξέρετε, όντε είναι περιττό να σας τ'αναπτέσω κι' άγω. Θα έπιμείνω όμως στην ήθική άποψη, γιατί αυτή μ' ενδιαφέρει.

Οι Έλληνες του Έξωτερικού, όσοι πονούν άληθινά την πατρίδα τους κι' είναι σε θέση να τη βοηθήσουν, 'ς αυτή την περιστάση δεν θα το δείξουν; 'Ετσι κι' οι Έλληνοπαίδες του Έξωτερικού, όσοι θεωρούν άληθινά μητέρα τους τη Διάπλασι, τώρα θα το είδουν... Ξέρω πολλούς Έλληνες που μένουν στην Αίγυπτο, στην Αγγλία, στην Αμερική, κι' έχουν τη μητέρα τους, την οικογένειά τους, στην Ελλάδα. Τι κάνουν τώρ' αυτοί; Ξέρον-

τας πως η οικογένεια σήμερα δεν τα καταφέρνει με τις δραχμές που της δίνει ένας άλλος άδελφός ήπάλληλος ή ένας γέρος πατέρας τεχνίτης, της στέλνουν από κει-πέρα δυος περισσότερας μπορούν λίρες ή δολάρια' κι' η οικογένεια ζη. Κανέν' από τα καλά και φιλόστοργα αδτά παιδιά δεν είπα: «Έστελνα άς τώρα στη μητέρα μου πέντε λίρες το μήνα, που έκαναν 125 δραχμές. Άς επωφεληθώ από τη διαφορά του νομίσματος και άς της στέλνω μόνο μισήλίρα που κάνει το ίδιο». Όχι! άλλα καθένος είπα: «Τι είναι σήμερα στην Ελλάδα 125 δραχμές ούτε 125-δεκάρες! Άς στέλνω λοιπόν της μητέρας μου πέντε λίρες δυο πρώτα κι' άκόμη μάάλιστα άλλες δυο—έμένα τι μου κοστίζει;— να πιάν 2-3 χιλιάδες δραχμές και να ζη φτώχη πού έχει τόση οικογένεια και τόσα έξοδα!»

Είναι άνάγκη τώρα να προσθέσω, ότι και τα παιδιά που θεωρούν τη Διάπλασι ο Μητέρα τους, —μια Μητέρα που ζή στην Ελλάδα, ενώ εκείνα λείπουν σε Έξωτερικό, —το ίδιο πρέπει να πούν; Και μήπως δεν το είπαν; Γιατί τι είναι δυο ή δέκα μπροστά σε χίλιους κι' άπάνω; Γλικώς βέβαια τίποτα, ούτε θζή:ζε να γίνη λόγος. Ήθικώς όμως είναι πολύ... Εγώ θα έδινα κάτι τί, για να μη βρεζόνταν ούτ' εκείνοι οι δυο. Γι' αυτό έξέσπασε η θλίψη μου κι' η άγανάκτησή μου: Για να μη βρεθούν ποτέ ούτε άλλοι δυο τέτοιοι!

Σας άσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

Ο ΒΡΑΧΟΣ ΤΩΝ ΓΑΡΩΝ

(Μνημόσυνο του Άναθηματικού) JULES SANDAOU

E. (Συνέχεια)

Θά ίδομε όμως σε λίγο πως εκτέλιε την παραγγελία ο σεβαστός αδός. Μίντωρ και με τί καταρνώματα έδικαίωσε την επιστολήν που του είχε το χωριό.

Η ημέρα ήταν πολύ ζεστή, φύλλο δένδρου δεν κουνόταν, ή θάλασσα άκλωνόταν λάδι, ή ατμόσφαιρα ήταν πνιγρή, ή ήλιος έκλαιε τους βράχους.

Η κορία Ειρήνη βγήκε κι' έκλιθησε κάτω από τα πεύκα που έσειάζαν την πρραλία. Ο Στέφανος έπλωθήκε χάμω κοντά της' κι' επειδή φοβόταν μη της φύγη κρυφά, προσπαθούσε να τον άποκοιμήσει με τη χαϊδευτική και γλυκειά της φωνή. 'Αντι όμως νάποκοιμήσει τον Στέφανο, άποκοιμήθηκε αυτή! Από τη ζέση τα βλέφαρά της έζάρωναν κι' έκλεισαν μοναχά τους' κι' επειδή ο Στέφανος έκανε τάχα πως τον πήρε ο ύπνος, μιμήθηκε κι' αυτή το παράδειγμα του παιδιού και ήσυχη,

άφησε τον ύπνο να την κορσίδση... Η άλήθεια όμως είναι πως ο Στέφανος ήταν έξοπος κι' είχε τα μάτια του τέσσερα (αν και κλειστά). Άκουγε τις φωνές των παιδιών που έπαιζαν κάτω στο γαλά και δεν έβλαπε την ώρα ποτε να κατόρθωνε να βρη εόκαιρία να τρέξη κι' αδός στη συντροφιά τους. Αφού λοιπόν κρυφοκοιτάζε κι' είδε πως ή μητέρα του είχε κλείσει τα μάτια, έμεινε ήσυχος λίγη ώρα άκόμη, έπειτα... σηκώνεται σιγά-σιγά, κοιτάζει πίσω του σαν τον κλέφτη και μια και δύο, τρέχει στο γαλά.

Πλησιάζοντας, άξαφνα στάθηκε, γιατί είχε ιδή κάτι, που τον έσάστιασε. Τον έζάλισε, τον έμάγευσε:

Όλα εκείνα τα κορσουδέλα, ήταν μέσα σε μια βάρκα, δεμένη εκεί στην προκομαία. Κι' άς είχαν αφήσει ρητή παραγγελία οι γονείς τους να μη μπουν στη θάλασσα! Ο φρόνιμός τους άδηγός και άσμβουλος, ή γιος του καπιτάν-Κουπιά, είχε αρπάξει τα κομπιά και μ' δλη του τη δύναμη τα κουνούσε' οι μικροί σόντροφοί του χοροπηδούσαν και με τις άτακτες κινήσεις των ποδιών και των χεριών, έκαναν τη δεμένη βάρκα να γέρνη πότε δεξιά και πότε άριστερά και να δοιζη πότε την πύρα της και πότε την πρόμη της. 'Ετσι τα παιδ άφανταζόνταν πως βρίσκονται στη μέση του άπειρου.

Άμα είδαν το Στέφανο, φώναζαν όλοι:

«Ο Στέφανος!.. Να ο Στέφανος!.. Έλα, Στέφανο, μαζί μαζί... Έλα!»

Τον οδρανό άνοιγμένο αν έβλεπε ο Στέφανος και αν άκουγε τη φωνή δώδεκα άγγέλων να τον προσκαλούν να πάη να καθήση μαζί τους στον Παράδεισο, δεν θα άισθανόταν περισσότερη συγκίνηση θεομούμενος όμως την παραγγελία της μητέρας του' άποκρίθηκε:

«Όχι, δεν έρχομαι δεν μ' αφήνει ή μαμά μου.»

«Έλα δά! φώναζε ο γιος του Κουπιά, ή πιε διαβολεμένος απ' όλους' σάματις μās άφισον οι δικές μας;.. Μα τι κακό είναι αυτό που κάνουμε;»

«Δε βλέπεις; ή βάρκα είναι δεμένη; έπρόσθεσε έν' άλλο παιδί.»

Κι' όλα άλλα φώναζαν:

«Έμπα λοιπόν, Στέφανο, έμπα!» «Άλλά ο Στέφανος έμεινε άκίνητος, άναποφάσιτος, με τα χέρια στίς τσέπες και με τα μάτια κερφωμένα στην άδωσο που τον τραβούσε.

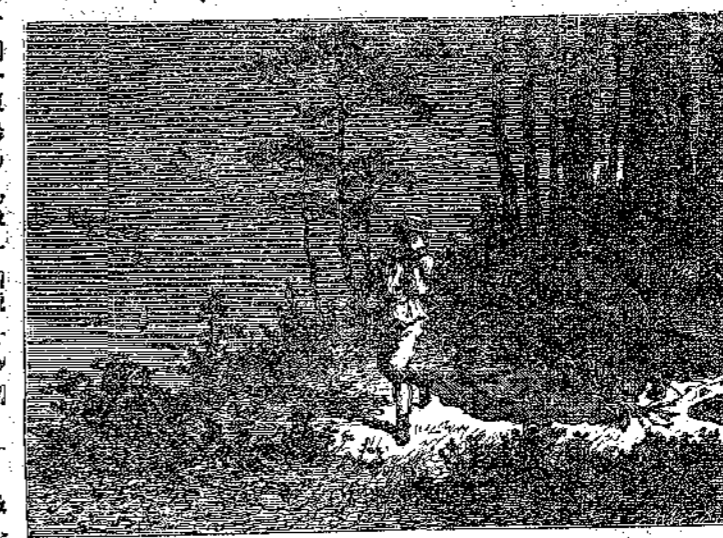
«Όχι!» φθόβριος πάλι.

—Γιοχά του Στέφανου!.. Γιοχά του φοβητάρη, του άφιλότιμου!.. Ο Στέφανος δεν μπόρεσε πιά να κρατηθή. Γόβριος και κρυφοκοιτάζε προς τα πεύκα που είχε αφήσει τη μητέρα του άποκοιμημένη' και διαμιάς, με άπόφαση, πήδησε μέσα στη βάρκα, ενώ τ'άνοητα εκείνα παιδιά τώρα τον χειροκροτούσαν.

Με το κίνημά του αδός, ο Στέφανος έκανε σφάλμα διπλό: πρώτο άκούγε το φιλότιμό του, που τού έλεγε να δείξη στα παιδιά εκείνα' πως δεν ήταν φοβητσιάρης και άφιλότιμος όπως τον είπαν, (άδυναμια που σε πολλά και παράτολμα σπρώχνει) και δεύτερο έκανε το κεφαλιό του, παρασυρόταν δηλαδή σε μια διασκέδαση που ή μητέρα του την είχε άπαγορεύσει.

Άλλά το πράγμα δεν έμεινε ως έδω.

Αν είναι άληθεια εκείνο που λέγε, ότι τρώγοντας άνοιγει ή βρεξη, άκόμα περισσότερο θάληθεή όταν τρώ-

Κοιτάζει πίσω του σαν τον κλέφτη... (Σελ. 51, στ' α')

με καρπό που μας άπαγόρευσαν να τον άγγίζουμε. Το ένα σφάλμα φέρνει άλλο ή, όπως έλεγαν οι άρχαίοι, «ένός άτόπου δοθέντος, μυρία έπεται». Κι' ένας μεγάλος ποιητής είπα πως το κακό μοιάζει με τις μηχανές εκείνες που έχουν τροχός με δόντια' όμα ο τροχός άρπάξη μια φορά την άκρη του φορέματός της, δεν την αφήνει πιά, άλλα μās παρασύρει και μās κάνει πηττα μέσα στα σίδερα.

Η θάλασσα ήταν σαν καθρέφτης. Μια δλάναιρη ώρα γέλασαν τον κόσμο τα διαβολόπαιδα εκείνα μέσα στη βάρκα που την έκαναν να τραμπαλιέται. Ύστερα όμως άρχισαν να διαριπνούνται το παιγνίδι. Τι γούστο είχε, άφοι ή βάρκα, βτι κι' άς έκαναν, δεν προχωρούσε καθόλου; Μα και πως μπόρεδτε να προχωρήση, άφοι ήτανε δεμένη;

Τότε ο Κουπιάς, το παλληκάρι της

φακής, που με μεγάλο κάρφι κρατούσε τα κομπιά, είπα στους συντρόφους του αν ήθελαν να κάμουν ένα γουράκι μέσα στο λιμάνι.

Περιττό να κοδμε πως τάχατα εκείνα παιδαρέλια με μεγάλη χαρά άχτηκαν την πρόταση του καπετάνιου τους:

«—Ναι! ναι!.. Ζήτω του Κουπιά, ζήτω του!» φώναζαν όλα.

Κι' ο Στέφανος πετούσε απ' τη χαρά του.

Ο δυστοχισμένος! Είχε παρασυρθή τόσο από την άειθείά του, ώστε αδός ο ήλιος έλυσε το σχοινί, που κρατούσε τη βάρκα δεμένη στην προκομαία.

Ίδητε τους. Ξεκίνησαν! Τι ώραία τι ώραία!

Ο Χριστόφορος Κελέμβος, όταν ξεκινούσε να ανακαλύψη το Νέον Κόσμο, δεν θάχε ούτε περισσότερη χαρά, ούτε περισσότερη έπαρηση.

Η βάρκα εκείνη, έτοιμη να πομακρονθή από την προκομαία' ή θάλασσα έκλεινη, ή ήσυχη κατά το φαινόμενο' τα παιδρά κι' εότυχομένα εκείνα παιδιά τη στιγμή του ξεκινήματος, —όλα, μικρέ μου άναγνώστη, σε δείχνουν πως φανερά, πόσο εύκολα ο άνθρωπος μπορεί να άπατηθή, όποιαδήποτε ήλικία κι' αν έχη. Νά, τα παιδαρέλια νομίζουν πως θα μπόρεσουν να σταματήσουν, στην ώρα, εκεί που θέλουν. Φαντάζοντ ι πως θα πρσφτάσουν να πάνε ως το άπέναντι μέρος του λιμανιού. Γιατί μόνο ένα «γουράκι» θα κάμουν και θα επιστρέψουν στην προκομαία τους, να ξαναδέσουν τη βάρκα. Έτσι έμπιστεύονται τη ζωή τους στο ρέμα που τα παρασύρει στην άβυσσο! Γιατί μόλις άπομακρόνθηκε από τάρουγάι, ή βάρκα άρχισε σιγά-σιγά να τραβιέται σ'άναοιχτά, χωρίς να το πάρουν άιδηση τα παιδιά καθόλου.

(Έπεται συνέχ)

Ματάρρασις II. I. Φ. και Γο. Σ.

ΡΗΤΑ

9.

«Όποιος γράμματα δε μάθη, Μ' ένα κούτσουρο θα μείζη... Ο μικρός κι' αν κίνη λάθη, Ο καδός δεν τα ξετάζει. Μά μουστάκι σαν ή βγάλη, Όσο πλούσιος κι' αν γίνη, Τόν γελών μικροί μεγάλοι. Για την άγαμματεσύνη.»

CHEF

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΟΡΦΑΝΕΙΑΣ ΔΑΚΡΥ

(Λαϊκ. Έγκρ. 3)
Χαρισμένο στη μητέρα της
Μία φργαρόλουστη βραδυά,
Νύχτα γιομάτη απ' αστρα,
Ο Χάρωντας, χωρίς καρδιά,
Σου εσφάλισε τὰ μάτια,
Νὰ σάναιβασή στ' ασπρά,
Τὰ ούρνια του πάλαια.

Μὰ τὴν σταιγή που πέταγες
Στὰ ὕψη ἡ ἅγια ψυχὴ σου,
Μὲ χαμογέλιο πόρφυγε,
Μοῦ ἔλεγες: «Παιδί μου,
Γιὰ νάχης σὴ ζωὴ σου,
Σοῦ ἀφίνω τὴν εὐχὴ μου!..»
Νέδων

ΤΟ ΕΝΔΕΙΚΤΙΚΟΝ

(Λαϊκ. Έγκρ. 31)
Μέσα σ' ἓνα καλλιό συρταί,
Ποῦ τὸ περιεχόμενον τὸν ἦταν
ὄλο χαρτιά παλιά καὶ ξεχασμένα,
βράβια κ' ἓνα κρινοτιομένο χαρτί,
ποῦ εὐθὺς μόλις τὸ ξεδίπλω-
σα, μοῦ χτύπησε ἡ ἐπιγραφή
του: «*Ἐνδεικτικόν*».

Τὸ ἐνδεικτικὸν μου! Τὸ ἐν-
δεικτικὸν μου τῆς τριτῆς τοῦ Δη-
μοτικῆς!...
Τώρα θυμῶμαι: Μὲ πόση χαρὰ
τὸ πῆρα ἀπ' τὰ χέρια τοῦ διευ-
θυντῆ τοῦ σχολείου καὶ μὲ πόση
ἀγαλλίαση τὸ στήθου, σὸ στήθος
μου!.. Προβιβάζομαι στήν «*ε-
πίσημο ἀνωτέρω τάξει*» καθὼς
ἔγραφε, καὶ μάλιστα—κι' αὐτὸ
ἦταν τὸ ἀποῦδά—μὲ ἀρίστα! «*Ε-
ξορῶσθε οὖν τοὺς ἀλλοτρίους σὸν σπῆτι
ν' ἀναγγεῖλαι τὸ γεγονός. Τὸ ἐν-
δεικτικὸν γούτος ἀπὸ χέρι σὲ
χέρι ἢ μητέρα κ' ἀγκάλιασε, ὁ
πατέρας μὲ φίλησε, τὰ «καὶ σὶ
ἀνώτερα» δὲν εἶχαν τελειωθῆ κ'
ἡ μέρα ἐκεῖνη μένει σὸν νοῦ μου
γεμάτη φῶς κ' ἀκτινοβολία χα-
ρᾶς.*

Νὰ τὸ ἐνδεικτικὸν ποῦ ἐσοῦ-
ται τὸση ζωηρότητα τότε σὸν
σπῆτι μὰς καὶ πλημμύριος μὲ
τὸση εὐτυχία, τὴν παιδικὴν μου
καρδιά. Νὰ τὸ μὲ τις μεγάλες
σφραγίδες του, μὲ τὰ λαλιὰ τυ-
πομένα γράμματα του καὶ μὲ
τὴν ὑπόγραφή τοῦ διευθυντῆ μὲ
τὴν μεγάλην τῆσρα. Πόσο ὠραία
μοῦ φανόνταν τότε δὲν αὐτὰ!
Αὐτὴ τὴν ὑπόγραφή τὴν θεωροῦσα
σαστὸ... καλλιτέχνημα. Κι' ἐ-
κεῖ τὸ «ἀριστὰ», γραμμένο καλ-
λιγραφικὰ ἀπὸ ἓνα ἐπιδέξιο χέρι
καὶ στολιωμένον μὲ κεντιόλια. Καὶ
τὸ «κρομμυτάνη» σὸν τέλος, κ'
ὄλα αὐτὰ κλεισμένα μέσα σ' ἓνα
κομψὸ τυπωμένο πλαίσιο ἀπὸ
μα ἄνδρος!..

«*Αὐτὸ δὲν πρέπει νὰ μείνῃ ἔτσι,
πεταμένο σὸν συρταί τῶν πα-
λιῶν χειρῶν, σκοτισμένο καὶ
ξεχασμένο τὸ καλλιό μου ἐνδει-
κτικόν. Θὰ τὸ πάρω καὶ θὰ τὸ φυ-
λάξω σὸν δικὸν μου συρταί ποῦ
κρατῶ τὸ κλειδί του.*
Ἐκεῖ μέσα ἔχω καὶ λίγα γράμ-
ματα, ποῦ ἀποτελοῦν ὄλη μου

τὴν ἀλλήλογραφία, δυὸ—τρεις
κάρτες ἀπὸ παλιούς μου φίλους,
μιά φωτογραφία τοῦ πατέρα ὄταν
ἦταν παιδί καὶ τὸν προπερσινὸ
μοῦ ἔλεγε. Ἐκεῖ μέσα θὰ πάρῃ
τὴ θέση του καὶ τὸ καλλιό μου ἐν-
δεικτικόν.

Παυλὶ τῆς Καταγίδος

ΕΝΩ ΕΩΣ ΒΡΕΧΕΙ...

(Λαϊκ. Έγκρ. 71)
L' homme s' ennuit... oh!
que la pluie est triste!...
Sully Prudhomme
Χαρισμένο σὴν ἀγαπημένην μου
Νανουσίτσα.

«*Ἔω βρέχει, βρέχει...*
Καθισμένη κοντὰ σὸν παράθυρο,
κοιτάζω ἔξω ἀφηρημένα, ἐνῶ τὸ
ἔργόχειρό μου, ἀφιμένο σὸν γό-
νατά μου, ποῖος ἔξω ἀπὸ πόσην
ὥρα, μὲ περιμένει!

Τίποτε δὲν εἶναι τόσο μελα-
χολικὸ ἀπὸ μὴν ἡμέρα βροχερῆ!..
Ὁ οὐρανὸς ἔχει ἓνα χροῖμα γκρι-
σο βαθὺ, οἱ πλάτες τοῦ ὁροῦ
γαλλίζουν καὶ δὲν ἀκούεται πα-
ρὰ ὁ μονότονος καὶ ρυθμικὸς
ἦχος τοῦ νεροῦ... Μὲ καρφωμένα
τὰ μάτια σὸν ἀπέναντι σῶμα,
παρακολουθῶ τις στελλαγαμιὰς
ποῦ τρέχουν ἡ μιά πῆσα ἀπὸ τὴν
ἄλλη, σὰ νὰ θέλουν νὰ ἐνωθοῦν
ὄλες, γιὰ νὰ πέσουν μαζί ἀπάνω
σὴν γῆ!..

«*Ἔνα νιάου παρακονιάρικο τῆς
γατούλας μου μ' ἔκαμε νὰ γυρί-
σω καὶ νὰ θυμηθῶ τὸ ληρομη-
μένο μου ἔργόχειρο.*

«*Ἐπειτὰ ὄμως ἀπὸ λίγες βλο-
νιές, τὸ ἄφησα πάλι καὶ, ἀπλώ-
νοντας τὸ χέρι, πῆρα ἓνα βιβλίον
ἀπὸ τὴν μικρὴ μου βιβλιοθήκη,
μὲ τὴν ἰδέα ὅτι θὰ μποροῦσα μ'
αὐτὸ νὰ διδάξω τὴ μαύρη μελα-
χολία ποῦ φώλιαζε σὴν ψυχὴ
μου... Ἄλλὰ τὸν κάκου, τὸ βα-
ρέθηκα καὶ κείνο...*

Τότε σηκώθηκα καὶ, ἀνοιγο-
τας τὸ συρταί μου, πῆρα ἀπὸ τὸ
βάθος ἓνα κοκκίνο βελουδένιο
κουτί ποῦ εἶχα φυλάξει ὄλα τὰ
ἐνθύμια τῆς παιδικῆς μου ζωῆς...
Ἄνοιξα τὸ κουτί γράμμα ποῦ
βρέθηκα μπροστὰ μου... Ἦταν
μιάς φίλης, ποῦ τῆς ἀγαπημένης
μου Καίτης, ποῦ μὲ ἀνήγγελλε
μ' ἐνθουσιασμὸ τοὺς ἀροφῶνες
τῆς ἀδελφῆς τῆς καὶ, γιὰ μιά στιγ-
μὴ, τὸ πρόσωπό μου ἔλαμψε ἀπὸ
χαρὰ καὶ ὄσθα φιθόρσια: «*τί
ὄραία ποῦναι τὰ παρασμένα!*
Πῆρα ὄσθα ἓνα δευτέρου γράμ-
μα, —ἀλλὰ τί εἰρωνυσία!

Μιά ἄλλη φίλη μου μοῦ ἀνήγ-
γελ' ἔ μὲ σπαραγμὸ τὸ φορετὸ θά-
νατο τοῦ δυστυχημένου τῆς πα-
τέρα... Τὰ μάτια μου θόλωσαν.
Σκόνα εὐτυχία καὶ χαρὰ, στῆλο
δάκρυα καὶ δυστυχία...
«*Ἔτσι καὶ σὴν ζωὴ, χαρὲς καὶ
λύπες χειροπιασμένες ἀκολου-
θοῦνε τὸν ἴδιον δρόμο... Μάτια
ποῦ χθὲς ἔβλεψαν σὴν εὐτυχία,
σημαρὰ ἐγίνονται σὸν δάκρυα
τῆς δυστυχίας!*

Δὲν μποροῦσα νὰ κρατηθῶ, ἡ
πρώτη μου μεγαχολία ξεσπᾶσε
σὲ δάκρυα... καὶ κλαίω, κλαίω,
ἐνῶ ἔξω βρέχει, βρέχει!..
Ἀφοῦρητο

ΦΙΛΙ ΕΥΓΝΩΜΟΣΥΝΗΣ

(Λαϊκ. Έγκρ. 51)
Κάθουμαι σὸν παράθυρο καὶ
βλέπω ἔξω: εἶναι σουρούπωμα.
Ἦ νύκτα, ἡ θῆδὰ τοῦ μυστηρίου,
ἀρχίζει νὰ σκοπεῖ μὲ τοὺς μαύ-
ρους τῆς πέπλου τῆ γῆ. Ὁ οὐ-
ρανὸς εἶναι βαρῶς, συννεφιασμέ-
νος. Ὁ φθινοπωρινὸς ἀνεμος κά-
νει νὰ πέφτουν τὰ φύλλα τῶν
δένδρων τοῦ γειτονικοῦ κήπου.
Μὲ τὸ μούγγισμα αὐτὸ τοῦ ἀ-
νέμου ἀνακατέβεται τὸ βαρὺ καὶ
κουρασμένο σῶμα τῶν ποδιῶν
ἐνὸς τυφλοῦ, ποῦ παῖξε ὄσθα
τὸ ὄρανό του. Ἔνα ἀγορῶν ὡς
δέκα ἔτων τὸν ἀκολουθεῖ ὁ πό-
νος εἶναι χυμῶνος στὰ πρόσωπα
καὶ τὸν δυό. Ἦ μελαγχολία τῆς ὄ-
ρις κ' ἡ δυστυχία τοῦ τυφλοῦ
μοῦ φέρνουν πολὺ θλιβερὸς σκέ-
ψεις. Σὰν φοβερὸς ἐφιάλτης πα-
ρουσιάζεται μπροστὰ μου ὁ θά-
νατος τοῦ πατέρα μου. Σὲ λίγες
μέρες θὰ κλείσῃ χρόνος ἀπό τὸν
ἡ ψυχὴ του ἔχει πᾶσι μακρὰ μα-
ς. Ἦ θλιβερὴ αὐτὴ σκέψη μοῦ
πληυοῖζει τὰ μάτια μὲ δάκρυα...
—Τάκη! ἔλα νὰ μὲ διαβάσης!
μοῦ φωνάζει ἡ ἀδελφοῦλα μου.
Σκουπίζω ἓνα δάκρυ ποῦ ἄρ-
χιζε νὰ κυλᾶ καὶ δίνο σὴν ἀ-
δελφοῦλα μου ἓνα φιλὶ εὐγνω-
μοσύνης...
Δοξασμένες Τρολιές

ΔΙΠΛΟ ΟΡΑΜΑ

Στὴ Μονίκερβη

(Λαϊκ. Έγκρ. 11)
Ἄγκομαχί, χαροπαλεῖς ὁ
νιός πάνω σὸν κραββάτι τοῦ Νο-
σοκομείου, μέρες τώρα... Κεῖ
χάμο, ἀργερινὴ πασθὲνα, Ἄδερ-
φι. Παραμονεῖς ὁ θάνατος καὶ
τυραννεῖ τὸν νιὸν τὸν τιμημένο. Ὁ
πυρετὸς τὸν λυώνει... Ὀλάνοιχθ
ἀκόμα σὸν στήθεα του ἡ πλη-
γὴ, —σημαδῆτῆς ἀνδρείας του.—
Παραμλεῖ... σωνάει...

Ἐάφνου φτίνεται σὸν κᾶνι νὰ
βλέπῃ ποῦ τὸν κάνει νὰ πονεῖ. Σὲ
φτωχικὴν καλύβα, μαυροεντυμένη,
τὴ μύνη του βλέπει, καὶ κλαίῃ,
...τὴν ἄλληλογραφία).
Ἄπει λοιπὸν ποῦ στεναγμὸ,
ἴσως καὶ μὲ θυμὸ:
—Δὲν κάνεις, Θε μου, ἓνα σιαιμό,
Νὰ οἰξίς τὴν Ἐδωπῆ;
Κι' ἔτσι νὰ λείψουν κ' ἀπὸ ἐμὲ
Διαβίσματα καὶ κόποι;...
Ἐστάη ἀπὸ τὸ Καλαματ. Λουλοῦθ
τὴ συνδρομὴ μου...
Ἄκουσε, Τά-
κη. Ὁ συμμαθητῆς σου Ἄλέκος
ἔχει ὅ μῆλα. Ἄν σοῦ δώσῃ τὰ 2,
πόσα θὰ τοῦ μείνουν;
Τάκης: —Αὐτὸς νὰ μοῦ δώσῃ;
Μὰ δὲν ἔξορῃ τὴ φωνάξῃ ποῦ εἶναι!
Ἐστάη ἀπὸ τ. Ἀγγέλου τ. Εἰρήνης

τὸ πρόσωπό του, καινούργια δύ-
ναμη θαρρεῖς πρὸς παίρνει.—
σερηνὴ ἀναλαμπὴ τῆς ζωῆς του.—
κι' ἀπλώνοντας τὰ χέρια του,
κάνει νὰ φτάσῃ, ν' ἀγκυλιάσῃ,
τὸ ὄραμα.
Μὰ σὸν νᾶταν αὐτὸ πολὺ γιὰ
τ' ἀδύναμο κορμὶ του, πέφτει ἄ-
ψυχος, νεκρός.
Ὁ ἥλιος, γέροντας σὴν δύση,
οἰχνεῖ τις στερῆς ἀχίνας, σὸν στε-
φάνι, γύρω σὸν ἔκανθὸ κεφάλι
τοῦ νιού, ποῦ ξεπροβάλλει σὸν
κέρνιο ἀπ' τὸ νεκρικὸ σεντόνι...
Ἰδανός

ΔΥΟ ΕΠΙΓΡΑΦΕΣ

(Λαϊκ. Έγκρ. 16)
Ἔνας κουργῆς, ποῦ δὲν ἔκανε
περροῦδες, γιὰ νὰ οὐκλαμῶσῃ τὸ
μαγαζὶ του, σκέφθηκε νὰ βάλῃ
ἀπέξω μιά ζωγραφία:
Ἔνας ἀνθρώπος πνιγνῶται, ἓνας
καλὸς κολυμβητῆς ἔπεσε σὴν
θάλασσα γὰ τὸν ἀσπὴ καὶ τὸν ἔ-
πιανε ἀπὸ τὰ μαλλιά. Ἄλλὰ δὲν
ἔμεινε σὸν χέρι του παρὰ... ἡ περ-
ροῦκα τοῦ πνιγμένου, ποῦ ὁ κα-
κόμοιρος ἐβούλιζε! Ἦ ζωγρα-
φία αὐτῆ, μὲ μεγάλα γράμματα,
ἔγραφε ἀπὸ κάτω: «*Τὰ μειονε-
κῆματα τῆς περροῦκας.*

Ἦ ρεκαίλια ἦταν ἔξυπνη κ' ἔ-
φερονε καλὸ ἀποτέλεσμα. Στὴν
ἴδια ὄμως γειτονειὰ ἦταν κ' ἓνας
κουργῆς, ποῦ ἔκανε περροῦδες.
Αὐτὸς, βλέποντας ὄλο τὸν κόσμο
νὰ τρέχῃ σὸν κορμὸ μὲ τὴ ζω-
γραφία, σκέφθηκε νὰ βάλῃ καὶ
σὸν μαγαζὶ του μὴν ἄλλη ἀντίθε-
τη: Ζωγραφίαν λοιπὸν τὸν Ἄβσο-
σαλμὸ μὲ τις μαλλοῦρες του, κρε-
μασμένο ἀπὸ τὸ δένδρο, κ' ἀπὸ
κάτω ἔγραψε: «*Τὶ εὐτυχίς θὰ ἦταν
ἀν φοροῦσε περροῦκα!*
(Παράφρασις)
Ἦρος τῆς Κιουτάχειας

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ἦ Πέπη σὴν Βαρωῖδα:
—Ἐρεῖς, χθὲς βαφτίσαμε ἓνα
παιδίαν.
—Καὶ πῶς τὸ βγάλαι;
—Ἄνδρα.
—Νὰ ὄσῃς ἔψη. Κοιτοῦαί ἡ-
ταν ἡ ἀγορῶν!
Ἐστάη ἀπὸ τῆς Μογῆς Ἑλλάδος.

ΕΡΑΝΟΣ ΓΙΑ ΤΗ ΔΙΠΛΑΣΙΑ ΤΩΝ ΑΠΟΡΩΝ ΠΡΟΦΥΓΩΝ

Μοῦ ἔστειλαν ἐνὸν κ' οἱ ἐξῆς:
Ζωηρὰ Φιλέ, Μικρὸς Πίγας Δρ. 25
Βελιώτης > 2
Ἄδρατος Πυγμαχῆς > 10
Ἀχαλαθῆ > 18
Παντελ. Δημάκος > 3
Τριανταφυλλένια > 36
Ρόζα > 35
Προηγούμενοι εἰσφορᾶι > 119
Ἔν δὲ Δρ. 248
Ὁ ἔρανος, θέλετε, πηγαίνει καλὰ.
Κι' ἔπιζω νὰ πάῃ καὶ καλύτερα...

ΤΟ ΔΗΜΟΦΗΓΙΣΜΑ

Κατὰ παράκληση πολλῶν ἐνδιαφε-
ρομένων, τὸ Δημοφῆγισμα τῶν ψευδο-
νύμων τοῦ 1922 παρατείνεται μέχρι
τῆς 30 Σεπτεμβρίου. Ἔως τότε δηλαδὴ
θὰ δέχεται ψηφοδέλτια.

Τὸ πρόωπιτον καθῆκον
τοῦ καλοῦ συνδρομητοῦ
εἶναι ἡ ἐγκαιρὸς ἀνα-
σῆς τῆς συνδρομῆς του.

ΕΛΛΗΝΟΦΙΛΙΑ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἄθῆνα, 38 ὁδοῦ Ἐδωπίδου
τῆς 4 Ἰανουαρίου 1922

Η ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Πῶ, πῶ, τί κάρτες, τί μπιλίαινα,
εἰ ἐχές, εἰ σιγάκια, εἰ ἄσκα, εἰ
δῶρα!.. Νὰ καὶ μιά ὠραία Βασιλο-
πῆτα γιὰ τὴ διαπλάσι καὶ τὸ σπι-
τικὸ τῆς. Αὐτὴ μοῦ τὴν ἔστειλε ὁ
Σύλλογος «*Περὶδρομος*... Εὐχαριστῶ
διὰ τὰ καλά μου παιδιὰ ποῦ μοῦ ἔ-
καμαν καὶ φέτος μιά πρωτοχρονιά τὸ-
σο εὐτυχισμένη. Καὶ τοῦ χρόνου!

ΤΑ ΤΑΧΥΔΕΡΜΙΚΑ ΚΤΛ.

Ἀπὸ τῆς Ἰανουαρίου, τὰ Ταχυδρ-
μικὰ τῆς αὐτῆσκα γενεῖς. Τὸ φύλλο
τοῦ Ἐσωτερικοῦ ποῦ ἦτο 1 λε-
πτό, τώρα θέλει μιά πεντάρα. Κι' ἡ
αὐτῆσκα ἐπὶ ἐπιβάρυνσι καὶ ἔσωτε-
ρῆ συνδρομῆ μὲ Δρ. 2,00 τὸ χρόνο.
Τὸ φύλλο τοῦ Ἐξωτερικοῦ ἦτο 10
λεπτά, καὶ κατῆν 20' τώρα θέλει
40' Ἦ αὐτῆσκα ἐπὶ ἐπιβάρυνσι καὶ
ἔσωτερῆ συνδρομῆ μὲ Δρ. 18,20
τὸ χρόνο. Ὀλοκληρὸς δὲ ὁ ἐπίσημος
προβόλογοσμός μου ἐπιβαρύνεται, μὴ
ἀπὸ αὐτῆ τὴν αὐτῆσκα τῶν ταχυδρ-
μικῶν, μὲ 20 ἔως 25 χιλιάδες δραχμῆς!
Καὶ ὄμως δὲν ἀβάνω τὴ συνδρομῆ.
Μόνον ἀργότερα, ἀν γίνουσι κ' ἄλλες
αὐτῆσκα, θανάσιμαθὸς νὰ τὴν αὐτῆσκα.
Ὄστε ἔχει τὸ ἔν' ὄντι. Σημειώσατε
ἀπὸ μὲ τὰ ἄλλα ἔδομαδια ὁ
κασιδιὰ περιόδια σέπτονται: νὰ
κᾶνουν τὸ φύλλο τὸν 2 δραχμῆς καὶ
τὴ συνδρομῆ τοὺς ἀναλόγως.
Ὁ Ἐσωτερικὸς ἀε διαβάσων καὶ τὴ
σημερινῆ «*Ἄδ. Ἐπιστολῆ*». Ὁ κ.
Φαῖδων βάζει τὰ πράγματα σὴν θέση
του. Καὶ κατὰ τὸ παράδειγμα ποῦ
φέρναι, ὁ συνδρομητῆς τοῦ Ἐσωτε-
ρικοῦ, ποῦ θὰ ἔλγει: «*γιατὶ ὁ συνάδελ-
φος μὲ τοῦ Ἐσωτερικοῦ νὰ κληρώσῃ
μόνο 85 δραχμῆς;*» θὰ ἔμοιζε μὲ
τὸν ζεντιέμο γιὰ ποῦ θὰ ἔλγει: «*Πα-
ρὰ τὸν ἀδελφὸν μου, ποῦ μένει σὴν
Ἑλλάδα, νὰ μὴ δίνῃ τῆς Μπέρας
μὰς πόσο δραχμῆς, ὄσες κᾶνουν τὰ
δολάρια ἡ οἱ λίρες ποῦ τῆς στέλνω
ἐγὼ;*» Ἄλλὰ ποῖος σελόστοργος γιὰς
λέει σήμερα τέτοια πράγματα;

ΕΡΑΝΟΣ ΓΙΑ ΤΗ ΔΙΠΛΑΣΙΑ ΤΩΝ ΑΠΟΡΩΝ ΠΡΟΦΥΓΩΝ

Μοῦ ἔστειλαν ἐνὸν κ' οἱ ἐξῆς:
Ζωηρὰ Φιλέ, Μικρὸς Πίγας Δρ. 25
Βελιώτης > 2
Ἄδρατος Πυγμαχῆς > 10
Ἀχαλαθῆ > 18
Παντελ. Δημάκος > 3
Τριανταφυλλένια > 36
Ρόζα > 35
Προηγούμενοι εἰσφορᾶι > 119
Ἔν δὲ Δρ. 248
Ὁ ἔρανος, θέλετε, πηγαίνει καλὰ.
Κι' ἔπιζω νὰ πάῃ καὶ καλύτερα...

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Διὰ 1 ἔως 3 τὸ πᾶσι ποσάσκα
δὲος 1,50. Διὰ τὰς περροῦκας
κᾶνὰ 30 ἡ λέξια.
Μ. Μ. ἐπιθυμοῦν νὰν ἀλλάξουν:
δ Ζαχαροῦστας μὲ Ἀκαρῆτο Γέ-
λιο, Ἀγγελον Εἰρήνης, Πανταχῶ

παιχνίδια εἶναι ἄφρα ἐνῶ ἐμεῖς ἔχο-
με ψυχὴ, ἔχει πολὺ μεγάλη σημασία!
Ἄσπῃ ἡ ψυχὴ εἶν' ἓνα μέρος τῆς θέας
ουσίας δὲν εἶμαστε παιχνίδια, ἀλλὰ
παιδιὰ τοῦ Θεοῦ! Καὶ μὰς ἀγαπᾶ
ὄν πατέρας, κ' ὄν αὐτὰ ποῦ μὰς βί-
ζει νὰ κανοῦμε, ἔχουν ἓνα σκοπὸ ἀνώ-
τερο, ποῦ ἐμεῖς δὲν μπορούμε πάντα
νὰ τὸν ἐνοοῦμε.

«*Καὶ τὰ δυὸ νέα σου μυθιστορήμα-
τα εἶναι ἔξω!*—μοῦ γράφει τὸ Κα-
λαματῶν Λουλοῦθ.—Τὶ ὠρατὰ ποῦ
τελείωσι καὶς κεφάλαιον τῆς Μικρῆς
Βασιλίσσας! καὶ τὴ συγκινητικὴ, τὴ
τρυφερὸς ὁ Βλάχος τῶν Γλαρών! Πο-
λὸ, πέρα πολὺ μοῦ ἔρεσε καὶ τὸ διή-
γημα τοῦ κ. Νάπ. Λαπαθιώτη, τοῦ
παλιού σου Ἀθῆδος καὶ σημερινού
σου συνεργάτη.» — Ὁ κ. Σ. θὰ σ' ἔ-
δωκε εὐχαριστῶς κανὲν ἀπόφραμα,
ἀπὸ τῆς 5. σὸν γραφετὸ του.
Ἀισθάνομαι ἀλλοιῶτε καρὰ τῶνα,
Δρ. Α. Θεοφανίδου, γιατί εἶσαι συν-
δρομητῆς. Ἄλλο πρᾶγμα νάγορῶσῃ
κᾶναι τὸ φύλλο κ' ἄλλο νὰ τὸ λα-
θῆνῃ μὲ τὸν ὄνομά του. Σοῦ ἔστειλα λυ-
σῆχα καὶ περιμένω νὰ σοῦ ἐγυρίσω
καὶ ψευδώνυμο, γιὰ νὰ εἶσαι τέλειος
συνδρομητῆς. Ναι, τὰ φυλλάδια σου νὰ
τὰ φυλάς προσεκτικὰ, γιὰ νὰ τὰ δέσῃς
σὸ τέλος τοῦ ἔτους.

Νὰ κ' ἡ ἀγαπητῆ μου Κόρη τοῦ
Ταῖθῆτος ποῦ ἔσκα χρόνια, λέει, δὲν
μᾶρρε νὰ μοῦ δειξῇ τὴν ἀγάπῃ τῆς
παρὰ μὲ λόγια. Φέτος ὄμως—ὄ τοῦ
θαύματος!—κατόρθωσε νὰ μοῦ κᾶνῃ
κ' ἓνα ἐσπᾶσῶμα, δειχνονας τὴν ἀ-
γάπῃ τῆς κ' ἔμπροστικως. Τὴν ἐπὶ-
ρίστω πέρα πολὺ καὶ θεωρῶ τὸ ἐσ-
πᾶσῶμα τῆς ὡς γούθω.
Ἄ, νὰ κ' ἄλλο! Γιὰ πρώτη φο-
ρὰ ἔσπᾶσῶσε φέτος κ' ἡ ἀγαπητῆ μου
Τσουρνίδα. Μὲ πόση χαρὰ μοῦ τὸ ἀ-
ναγγεῖλαι! Καὶ σὸν τέλος μοῦ γράφει:
«*Κι' ἐκετὸν ἀραχμῆς νὰ φάσῃ ἡ συν-
δρομῆ, ἡ διαπλάσι δὲν θὰ λείψῃ ποτὲ
ἀπὸ τὸ σπῆτι μὰς!*» Μὰ εἶναι νὰ φο-
βῆμαι τίποτα ὄταν ἔχω τόσο καλοῦς
οἰωνούς;

Ἦ Ἐσωτερικὸς ἀε διαβάσων καὶ τὴ
σημερινῆ «*Ἄδ. Ἐπιστολῆ*». Ὁ κ.
Φαῖδων βάζει τὰ πράγματα σὴν θέση
του. Καὶ κατὰ τὸ παράδειγμα ποῦ
φέρναι, ὁ συνδρομητῆς τοῦ Ἐσωτε-
ρικοῦ, ποῦ θὰ ἔλγει: «*γιατὶ ὁ συνάδελ-
φος μὲ τοῦ Ἐσωτερικοῦ νὰ κληρώσῃ
μόνο 85 δραχμῆς;*» θὰ ἔμοιζε μὲ
τὸν ζεντιέμο γιὰ ποῦ θὰ ἔλγει: «*Πα-
ρὰ τὸν ἀδελφὸν μου, ποῦ μένει σὴν
Ἑλλάδα, νὰ μὴ δίνῃ τῆς Μπέρας
μὰς πόσο δραχμῆς, ὄσες κᾶνουν τὰ
δολάρια ἡ οἱ λίρες ποῦ τῆς στέλνω
ἐγὼ;*» Ἄλλὰ ποῖος σελόστοργος γιὰς
λέει σήμερα τέτοια πράγματα;

ΕΡΑΝΟΣ ΓΙΑ ΤΗ ΔΙΠΛΑΣΙΑ ΤΩΝ ΑΠΟΡΩΝ ΠΡΟΦΥΓΩΝ

Μοῦ ἔστειλαν ἐνὸν κ' οἱ ἐξῆς:
Ζωηρὰ Φιλέ, Μικρὸς Πίγας Δρ. 25
Βελιώτης > 2
Ἄδρατος Πυγμαχῆς > 10
Ἀχαλαθῆ > 18
Παντελ. Δημάκος > 3
Τριανταφυλλένια > 36
Ρόζα > 35
Προηγούμενοι εἰσφορᾶι > 119
Ἔν δὲ Δρ. 248
Ὁ ἔρανος, θέλετε, πηγαίνει καλὰ.
Κι' ἔπιζω νὰ πάῃ καὶ καλύτερα...

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Διὰ 1 ἔως 3 τὸ πᾶσι ποσάσκα
δὲος 1,50. Διὰ τὰς περροῦκας
κᾶνὰ 30 ἡ λέξια.
Μ. Μ. ἐπιθυμοῦν νὰν ἀλλάξουν:
δ Ζαχαροῦστας μὲ Ἀκαρῆτο Γέ-
λιο, Ἀγγελον Εἰρήνης, Πανταχῶ

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ.Σ.Σ.

Ἐἶδατε λοιπὸν πῶς θὰ τηρεῖται ἡ
προερατῆς τῆς ἀποστολῆς, κατὰ τὴν
δυσχελεσίαν τῶν κομματιῶν, συμβιβα-
σμένη μὲ τὰς ἀνάγκας τῆς Σελίδος;
Διὰ τὴν Σελίδα κ' γ: τοῦ προηγου-
μένου φύλλου, ἦθελα δυὸ ποιήματα.
Ἐπῆρα τὰ δυὸ πρῶτα ποῦ εἶχα ἐγκρί-
νει (ἀριθ. 4 καὶ 6.) Ἐπειτὰ ἔπρεπε
νὰ μπουῖν καὶ τὰ δυὸ ἐπικαιρὰ, χρη-
στογενετικῶν καὶ πρωτοχρονιατικῶν,
τὰ μόνὰ δὰ ποῦ

